

IN DE SCHIJNWERPER

Beaudine van Dokkum: 'Ik hoop ooit ontdekt te worden'

Beaudine van Dokkum (22) woont met haar vader Frido vlak na het viaduct op Kanaaldijk 9 (Zijkanaal E). Ze heeft drie honden, drie katten en heel veel kippen.

Wat doe je voor werk?

Sinds kort heb ik in Zaandam mijn eigen trimsalon, in het pand van een hondenschool. Ik vind dat werk heel leuk, zeker als ik het trimmen naar eigen inzicht mag doen. Hiervoor heb ik drie jaar bij een dierenopvang in Het Twiske gewerkt. Een jaar lang heb ik zeven dagen in de week gewerkt en daarbij gestudeerd. In het weekend had ik toen al mijn trimsalon. Dat was wel veel, ja. Ik heb op het mbo dierenverzorging niveau 4 gestudeerd; daarna ben ik me gaan specialiseren in honden. Ik ga nu de opleiding tot orthomoleculaire voedingsdeskundige voor honden doen en wil daarna ook naar de opleiding om hondentrainer te worden.

Ik heb je in het Zaantheater gezien bij de voorstelling *Blond van de Zaanse Theaterschool*. In een glansrol.

Dank je. Naast professionele acteurs deden er honderd leerlingen mee. Het verhaal was geschreven door Ammes Brandenburg en gaat over kinderen die anders zijn. Ik zit daar nu negen jaar op les. Het was de leukste rol die ik ooit gespeeld heb, net als ikzelf: onhandig en een tikkeltje awkward.

Was je niet liever naar de 'echte' Theaterschool gegaan?

Ik had me bij meerdere scholen aangemeld, maar die wilden me allemaal niet hebben. Ik ben toen dierenverzorging gaan doen en daar ben ik eigenlijk heel gelukkig mee. Maar als ik nu ergens een rol aangeboden krijg zal ik die zeker aannemen.

Hoelang woon je hier?

Vijf jaar. Ik ben geboren en opgegroeid op de Burg. Verstegenstraat. Mijn ouders scheidden toen ik een jaar of zeven, acht was. Mijn moeder Babs de Jong werkt bij PWN en woont in Haarlem. Ik heb goed contact met haar. Ik heb ik die tussentijd merendeels bij haar gewoond, maar was ook veel bij mijn vader. Die is zzp'er en monteert luchtkanalen in grote bedrijfspanden. Mijn broer Nicky (26) woonde hier tot een halfjaar geleden ook. Hij volgt een hbo-opleiding en woont in een studentenhuis in Amsterdam.

Zat je hier in Westzaan op school?

Ja, op de Kroosduiker Noord. Ik ben daar altijd gepest geweest. Maar thuis was ik heel gelukkig. Daar hebben mijn ouders altijd wel voor gezorgd. Door hen heb ik me altijd gesteund gevoeld. Thuis is altijd mijn veilige plek geweest en dat is het nog steeds. Mijn moeder is regelmatig naar school geweest en ik denk dat iedereen ook wel zijn best heeft gedaan, maar... Ik hoorde er op school altijd net niet bij, kreeg nare opmerkingen naar mijn hoofd, gevolgd door: 'Nee hoor, grapje!'

Werd je door iedereen gepest?

Op een paar na wel, ja. Het was de sfeer die er heerste. Er werden meer mensen in mijn klas gepest. Uiteindelijk ga je daar ook aan meedoen, om in een soort van wanhoop er zelf ook weer bij te horen. Ik voel me daar heel schuldig over. Uiteindelijk hoor jij er toch niet bij. Het zou dus best kunnen dat er mensen zijn die zich afvragen waar ik het over heb, omdat ik zelf ook gepest heb. Op het Trias vmbo in Krommenie ging het pesten door. Pas op het mbo hield het op. Daar had ik zo'n waanzinnig leuke klas. Ik werd geaccepteerd om wie ik was. Ik heb daar nog steeds vrienden en vriendinnen aan overgehouden. Ik was toen zeventien. Kijk, ik ben erg onzeker en laat mezelf niet zo snel zien. Ik heb een angststoornis, dus ergens naartoe gaan vind ik lastig. Publieke ruimtes ook. Terwijl ik op het podium staan weer helemaal niet lastig vind. Ik was misschien altijd al zo, maar mijn lagereschooltijd heeft enorme impact op me gehad. In een van de hoogste klassen werd er vaak aan mijn bh-bandje getrokken. Ik heb daar echt een trauma aan overgehouden. Alleen mijn beste vriendin mag dat nog verstellen. Ik ben voor iets anders in therapie geweest, want ik had ook ptss. Traumabehandeling heeft zeker geholpen. Ik heb nog maar af en toe flashbacks.

Wat zou je tegen kinderen, ouders of leerkrachten willen zeggen?

Ik denk dat kinderen op die leeftijd niet beseffen wat ze een ander aandoen. Misschien hadden de leerkrachten wel door dat ik er niet bij hoorde. Toen waren er volgens mij nog geen echte pestprotocollen. Gesprekjes met het 'pestkind' haalden niet veel uit. Die moesten min of meer verplicht 'sorry' zeggen en dat was het dan. Ik kon me tegenover zo iemand op zo'n moment ook helemaal niet uiten. Het pesten ging vervolgens ook weer gewoon door. Het leuke van de Zaanse Theaterschool is dat daar allemaal kinderen op zitten die gepest worden of 'anders' zijn. Wij zijn allemaal de buitenbeentjes. En als je die bij elkaar zet dan heb je een fantastisch leuke club, die zich bij elkaar op hun gemak voelt. Uiteindelijk draait het leven toch helemaal om acceptatie, toch?

Ik ben nu gelukkig en word door mijn omgeving volledig geaccepteerd zoals ik ben, maar soms heb ik ook nog wel haat tegen mezelf. Ik doe mezelf niks aan hoor, maar heb wel eens extreme buien dat ik heel boos op mezelf ben. Vaak als ik moe ben. Maar ik ben nooit boos op anderen. Meestal laat ik het toe en dan gaat het vanzelf wel weer over.

Ga je ook uit?

Nee, eigenlijk nooit. Ik drink geen alcohol en ik rook ook niet. Ik ben echt een thuiszitter. Daar kan ik

heerlijk van genieten. Ik heb ook geen relatie. Ik ben alleen maar met honden bezig en theater, dus dat is waar ik voor leef. Een van de honden zat tijdens mijn stage op Curaçao in het asiel. Zij koos mij uit als haar baasje en toen heb ik haar mee naar hier kunnen nemen. Ze is nogal eigennuttig en waaks, dus ze kan nog wel eens pittig reageren. Buiten hou ik haar altijd aan de riem, want ze kan soms erg schrikken. Ze is nu drie. Sinds ik op haar voeding let is ze veel lekkerder in haar vel gaan zitten.

Wat vind je belangrijk in het leven?

Dat ik en de mensen om me heen gelukkig zijn. En de dieren ook. Ik ben erg begaan met iedereen. De theatermensen komen allemaal hierheen. Het eindfeest van het theater is ook hier, alles eigenlijk. Ik ben een pleaser en ik vind het ook wel lastig om nee te zeggen, maar ik doe nooit iets wat ik niet leuk vind. Ik heb een clubje mensen om me heen verzameld. Zij kennen mij goed. Ik ga wel eens naar anderen, maar zie ze het liefst hier. Dat is vertrouwd.

Marijke van der Pol

'Op school werd ik erg gepest'